

non se instalase unha nova nin se adaptase a preexistente no referido prazo de tres meses, o comunicante poderá realiza-la obra que lle permita a recepción dos servicios de telecomunicacións correspondentes. Se calquera outro copropietario ou arrendatario solicitase, con posterioridade, beneficiarse da instalación das novas infraestructuras comúns ou da adaptación das preexistentes que se levasen a cabo ó abeiro deste artigo, poderán ser autorizados, sempre que cumpran o previsto no segundo inciso do artigo 4.2.

Artigo 10. Consideración da infraestructura para os efectos da Lei de arrendamentos urbanos.

A instalación ou a adaptación dunha infraestructura considerárase como obra de mellora para os efectos do establecido no artigo 22 da vixente Lei 29/1994, do 24 de novembro, de Arrendamentos Urbanos.

Artigo 11. Réxime sancionador.

1. O incumprimento polo promotor ou o constructor da obriga que lle impón o artigo 3 nos edificios de nova construción será constitutivo de infracción moi grave e castigárase con multa de 5.000.001 pesetas ata 50.000.000 de pesetas, graduándose o seu importe conforme os criterios establecidos no artigo 131.3 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de Réxime Xurídico das Administracións Públicas e do Procedemento Administrativo Común.

2. Considerárase infracción leve o incumprimento polos copropietarios ou arrendatarios do disposto no artigo 6 e será sancionado con multa de ata 5.000.000 de pesetas, graduándose o seu importe conforme os criterios indicados na alínea anterior.

3. Correspóndelle a imposición das sancións previstas nas alíneas precedentes ó Secretario xeral de Comunicacións do Ministerio de Fomento. A actuación administrativa iniciárase de oficio ou mediante denuncia, e resolverase, logo de comprobación dos feitos polos servicios de inspección do Ministerio de Fomento e instrución do correspondente procedemento.

4. No non previsto neste Real Decreto-lei, rexerá, no relativo ó réxime sancionador, o establecido na lexislación de telecomunicacións e na citada Lei 30/1992.

Disposición derogatoria única. Eficacia derogatoria.

Queda derogada a Lei 49/1966, do 23 de xullo, sobre antenas colectivas, e cantas disposicións de igual ou inferior rango se opoñan ó disposto neste Real Decreto-lei.

Disposición derradeira primeira. Facultades de desenvolvemento.

Autorízase o Goberno para dictar cantas disposicións sexan necesarias para o desenvolvemento e a aplicación do presente Real Decreto-lei.

Disposición derradeira segunda. Entrada en vigor.

Este Real Decreto-lei entrará en vigor o día seguinte ó da súa publicación no "Boletín Oficial del Estado".

Dado en Madrid o 27 de febreiro de 1998.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

5184 LEI 2/1998, do 3 de marzo, sobre o cambio de denominación das provincias de La Coruña e Orense. («BOE» 54, de 4-3-1998.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que esta lei viren e entenderen. Que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

O Estatuto de Autonomía de Galicia, no seu artigo 2.1, establece que a denominación actual das provincias de Galicia é La Coruña, Lugo, Orense e Pontevedra.

A denominación das capitais das provincias de La Coruña e Orense é A Coruña e Ourense, respectivamente, tal como quedou establecido no Decreto da Xunta de Galicia 146/1984, do 27 de setembro, de conformidade coa Lei 3/1983, do 15 de xuño, de normalización lingüística, que establece, no seu artigo 10, que «os topónimos de Galicia terán como única forma oficial a galega».

O Real decreto do 30 de novembro de 1833 establece no artigo 1 que as provincias tomarán o nome das súas capitais respectivas, salvo as de Álava, Navarra, Guipúscoa e Biscaia, que conservan as súas actuais denominacións.

O Real decreto lexislativo 781/1986, do 18 de abril, polo que se aproba o texto refundido das disposicións legais vixentes en materia de réxime local, dispón no artigo 25.2 que «só mediante lei aprobada polas Cortes Xerais pode modificarse a denominación e capitalidade das provincias».

Na actualidade segue manténdose o nome oficial de La Coruña e Orense para as ditas provincias, cando a realidade é que ámbolos dous topónimos veñen utilizándose coas denominacións A Coruña e Ourense, respectivamente, gozando de plena aceptación popular por parte dos cidadáns, que os usan a diario.

Por outra banda, estas denominacións da Coruña e Ourense aparecen xa escritas desta forma en documentos que datan do século XIII, o que supón un claro referendo á argumentación de que aquelas responden a unha realidade lingüística, histórica e mesmo tradicional.

Por todo o anterior se propón a seguinte lei.

Artigo 1.

A actual provincia de La Coruña denominárase oficialmente A Coruña, en concordancia co nome oficial da Coruña que ten recoñecida a súa capitalidade.

Artigo 2.

A actual provincia de Orense denominárase oficialmente Ourense, en concordancia co nome oficial de Ourense que ten recoñecida a súa capitalidade.

Disposición derradeira única.

A presente lei entrará en vigor o día seguinte ó da súa publicación no «Boletín Oficial do Estado».

Por tanto,
Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 3 de marzo de 1998.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

(Esta lei inclúese tendo en conta a corrección de erros publicada no «Boletín Oficial del Estado», número 98, de data 24 de abril de 1998.)